

A nagy nap azzal kezdődik, hogy elmegy fenyőt venni. Végignézi az összes kapualjat, végigkérdezi gyakorlatilag az összes darab fenyő árát egyenként, alkudozni is kezd, végül nem veszi meg. Az árusnak már mindene kivan vele, az se baj, hogy ha nem vesz semmit, **csak menjen már el onnan**, ne mind kérdezősködjön.

Egyébként őt sem kell sajnálni. Nagy bót, nagy biznisz a „karácsonfa”, kár, hogy egy évben csak egy karácsony van – ha rajta múlna, még bevezetne egyet-kettőt, csak lehessen árulni. [Fázik, issza a pálinkát](#)

. Több napig egy helyben topog, mint a vett malac a jégen, persze szenteste [úgy otthagyja a megmaradt fenyőket](#) és a mocskát, mint a kutya a szarát.

Emberünk büszkén viszi haza végre megvásárolt, tömött, magas fát – fontos, hogy az autó csomagtartójából kilógjon, **hogy mindenki észrevegye, hogy ő mekkora fát vett**. Attól szebb a karácsony, ugye, minél nagyobb a fa, s akkor szép az erdő, mikor zöld.

„Né, milyen szép fát vett, szomszéd!”

Há ugyambiza hól vette, hallám?” – kérdezi meg a szomszéd kedvesen, mire egy morgás, illetve az „Ahhoz magának semmi köze!” a válasz, lévén, hogy két nappal azelőtt azon vesztek össze, hogy büszke karácsonyfa-vásárlónk **rácsapta a liftajtót a lépcsőházban a szomszédra**. „Köcsög.” – mordul utána a szomszéd, miután emberünk két emelet távolságból szuszog és liheg a cipelt karácsonyfa alatt.

Szóval dél van, mire a fa hazaérkezik. Az asszonyka főz, miközben ő sáros, vizes bakancssal s a tűleveleit köztudomásúan hullató fával átlépked a nagyszobán, a fa alsó ága szinte lehúz egy nippet a kisasztalról. Az üveghal némán figyel a tévé előtt, a fenyőfa a mosott ruhák közelébe kerül az erkélyre.

Emberünk megpihen. De előbb megiszik két pohár pálinkát, gyors egymásutánban. Az első iszonyatos káromkodást akkor ereszti el, amikor észreveszi, hogy **a fa rádőlt a ruhákra**, mindegy, az asszony összeszedi a ruhákat, végül is az a dolga. Ahogy sötétedni kezd,

eljön a faállítás szent napszaka.

Előkerül a talp – **fém, szűk, rozsdás, természetesen nem talál bele a fenyő**, ki kell faragni belőle. A fa már az előszobában, a fogasnak döntve. Előtte egy pálinka. Na jó, kettő, egy az asszonnyal. Emberünk lehajol, elfingja magát, megfogja a fa alsó végét, mire eldől az egész, **az előszoba már tele van tűlevéllel**, a levegő pedig izzadságszaggal. Gyors egymásutánban hagyják el a száját a válogatott szitokszavak.

„Bicskával nem fog menni...” – szól ki a bejgliillatból a jóra való feleség. „Te ne szójj belé.” – ennyi a szúrós szemmel visszaosztott válasz. Nekiáll bicskával faragni, nem megy, nem viszi, a tenyere már ragacsos a gyantától. Beletörli a szakadt mackónadrágba, lehajolva kivillan belőle a segge árka. Újabb pálinka.

„Ejtszen inkább add ide a nagykest a fijókból,

s én kihozom a kalapácsot, s annyit ne mongy...” Következik a legnevettségesebb jelenet: az odarendelt feleség tartja a fát, emberünk pedig lehajolva, a fa tövéhez illesztett kest **teljes erőből püföli kalapáccsal**.

Röpködnek a forgácsok, az asszony nem tartja jól. Mármint a fát, magát igen.

„Fogmeg rendesen, te, az isten mekfizeti, ne úgy fogd, mintha a tehén valagát fognád!” – szól rá hangosan a feleségre, de ez már kihallatszik a lépcsőházba. Véletlenül felrúgja a földre tett pálinkáspoharat, szeszszag terjeng az eddigiek mellé.

„Én régóta mondogatom, hogy elválok...” – szólal meg csendben a feleség, mire az „Akkor

kellett volna elforduljak, amikor megláttalak, te..!" a következő megjegyzés, s a következő lépés az, hogy a feleség ledobja a fát, s bevágja a konyhaajtót.

Emberünk a fát közben kiráncigálja a lépcsőházba. Ott fog neki ismét, néha **iszonyatosan nagyot koppan a kalapács a földön**, a villany lekapcsolódik, majd magától újra, a fa pedig nem akar belegyömöszölődni a fémtartóba. Kidugja a fejét a szomszéd is, ugyanazt csinálja éppen - érdekes, hogy az tudja normális körülmények között állítani a fáját, nem ordít, nem káromkodik.

Amikor hozzászól, megkérdezi, hogy segíthet-e valamit, akkor a *„Fogd bé, szomszéd, a pofádot te is, értedé, me karácson fejibe a bicskát ma minnyá úgy ütöm beléd, hogy az isten se szedi ki a beledből!”* Szóval nincs apelláta. „Köcsög! Rohadj meg.” – csukja be az ajtót a szomszéd. Nem boldog.

Áll, mint a lakodalomban

Még egy-két finom metszés, és tárámmmm! Áll a karácsonyfa. Ránéz. Ferde... Kinéz az asszony is. „Nem egyenes...” – jegyzi még. Még ott, a lépcsőházban elkezdenek hangosan veszekedni arról, hogy a fa görbe vagy a talp nem áll-e egyenesen, netán a faragással van a gond. Egyezség nincs, „újranezikeseredés” viszont van.

Újabb néhány perces faragás következik, amikor **végre egyenesen áll az egész** – gyönyörködik benne, bámul, mint bakkutya a holdvilágra. De annyi ideje már nincs, hogy a nyíló liftajtóhoz odaugorjon. Jött

[a másik szomszéd](#)

, belülről nyitotta az ajtót kifelé, a fa előtte volt, eldőlt, a fémtalp ismét csattant a földön, az első szomszéd ismét kijött, már egyszerre hárman káromkodtak. A

[blokkfelelős](#)

is feljött.

Kezdhetne előlről. Szép estéje volt. Elkíváncozott innen. Bement a lakásba, töltött még egy pohár pálinkát... „Ne igyál annyit, na..” – szól rá a feleség.

„Fogmeg a szájadot, te is, te, me ma minnyá hezzád vágok valamit karácsony fejibe...”